

Naomi Ishiguro

Orfanii din Umbra Ploii

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

PANDORA

INSULA UMBRA
NAVISHIMA
CĂTRE EARDLAND
CINCI LUNI PE MARE
ZONA DE BIROURI
PALATUL IMPERIAL
ORAȘUL VECHI
Piața Lunii Aurii
Patiseria Lunii Aurii
Coloana Umbrelor
Bibliotecă
Universitatea Umbra Ploii
Piața Acoperită
Debarcaderul Carambola
LUNCA HURDUCATĂ
Docuri
Poarta de Vest
Poarta de Est
Poarta de Nord
SEMILUNA OCROTITORULUI
Depozitul Ciorilor Norocoase
Extremitatea sudică
Cafeneaua lui Mailee
Drumul Zeilor
CĂTRE INSULA HANASAKI
DOUĂ SĂPTĂMÂNI PE MARE
Poarta de Sud

RA PLOII
Minele Arimoto Granitarium
POALELE MUNȚILOR
Principala Centrală Electrică Imperială
REZIDENȚA ARIMOTO
Râul Navis
Centrala Electrică Arimoto
SUBURBII
Apartamentul fraților Kawakami
SATUL ONSEN
Linii de tramvai
CĂTRE AURIA
ȘASE ZILE PE MARE
CĂTRE VILMIA
TREI ZILE PE MARE
CĂTRE MURALANIA
ZECE ZILE PE MARE

Orfanii din Umbra Ploii

Volumul I
din seria
Umbra Ploii

Partea I

Primele semne ale toamnei

Capitolul 1

Sărbătoarea Frunzelor Ruginii

Ascunsă într-un gingko din grădina Palatului Imperial, Toshiko Kawakami se întreba dacă era posibil să fie depășită de situație. De-abia așteptase această misiune, entuziasmată să se pună la încercare, spionând-o pe împărăteasa Asayo Soramoto, care celebra Sărbătoarea Frunzelor Ruginii împreună cu oaspeții ei.

Dar deja se dovedise a fi o seară dificilă, care presupusese escaladarea anevoioasă a zidurilor care înconjurau parcul Palatului Imperial și apoi o goană disperată pe lângă camere și sistemele de securitate, pe care Mei avusese amabilitatea să le dezactiveze. Și întâlnirea cu câinii de pază ai Palatului fusese o experiență primejdioasă, cu siguranță, deși Jun o aprovizionase cu un rucsac imens plin de colțunași *gyoza* cu pui, care reușiseră să le distragă atenția cu brio. Apoi trebuise să escaladeze cu sufletul la gură gardul grădinii interioare și, în sfârșit, să se cațăre, alternând mâinile, printre lampioane și frunze ca să ajungă până aici, ascunsă în coroana copacului, aproape de vârf.

Fusese convinsă că era pregătită pentru seara asta. La urma urmelor, împlinise șaptesprezece ani recent, ceea ce, practic, e totuna cu a fi adult. Acum însă, palmele și degetele îi erau numai răni și simțea că tremură, de-abia reușind să se țină pe creanga de sub ea.

De asemenea, nu putea să-și alunge gândul că mătușa Reiko sigur n-ar fi fost încântată de toată treaba.

Trăgându-și sufletul pentru o clipă, uitându-se la stele și la Cele Trei Luni Surori care scânteiau pe cerul de un albastru intens, Toshiko și-a dat seama că o și vedea pe mătușa Reiko cu ochii minții — mătușa Reiko cu fruntea brăzdată de riduri, ridicând din ce în ce mai înverșunat din sprâncene. *Crezi că e o purtare cumsecade asta?* ar fi întrebat-o, poate, clătinând încet din cap, cu un aer dezamăgit. *Ia te uită la fata asta. Crede că poate să umble de colo-colo și să facă ce-o taie capul. Nici nu se gândește că se pune în pericol. Nu-i pasă de consecințele încălcării legii…*

Însă Reiko nu mai era. Toshiko a lăsat imaginea care-i apăruse dinainte să se risipească în lumina amurgului și a oftat, împingând-o pe Mei s-o întrebe în cască:

— Ce s-a întâmplat, Tosh?

Mei era sora ei în toate privințele, mai puțin prin sânge, care, la douăzeci și unu de ani, te agasa prin calmul ei imperturbabil. Mei se purta întotdeauna ca și cum n-o mai mira nimic și, enervant lucru, cel mai adesea părea să fie adevărat.

Spre deosebire de mătușa Reiko, Mei era, indiscutabil, un membru al familiei încă prezent. Ba poate era chiar *prea* prezentă uneori, și-a spus Toshiko, deoarece, după cum era de așteptat, sora ei mai mare profitase de cască pentru a comenta minut cu minut, de obicei critic, toate acțiunile ei de-a lungul misiunii până acum. Dar, desigur, Mei nu era prezentă fizic, de fapt. Mereu refractară la ideea de a se desprinde de confortul oferit de laboratorul ei tehnologic, cu proviziile generoase de snackuri, nu-și risca niciodată pielea, nici nu se implica în vreo activitate care să presupună efort fizic, în care să-și pericliteze unghiile lungi, false.

— Ce vezi? s-a făcut auzită din nou în cască, smulgând-o pe Toshiko din gândurile subversive. Ai ajuns până în grădina propriu-zisă de-acum, da? De asemenea, trebuie să vorbim despre câinii ăia. Nu mi-am dat seama din toate lătrăturile — erau înspăimântători la modul drăgălaș sau înspăimântători *de-a binelea*?

Considerând că întrebarea era îndeajuns de ridicolă spre a fi ignorată, Toshiko și-a mai dat o clipă de răgaz ca să-și adune gândurile.

— Alo, Tosh? Ai putea să începi să-mi răspunzi… cât de curând? Ești bine?

— Da, sunt bine, i-a șuierat Tosh, uitându-se chiorâș prin învolburarea de frunze aurii din jur. S-ar putea să te mire, dar aceia dintre noi care acționează fizic, nu doar virtual, trebuie să-și tragă sufletul uneori.

A auzit un pocnet la celălalt capăt al firului — cum făcea Mei când spărgea un balon de gumă.Claritatea impecabilă a sunetului dovedea deopotrivă cât de puțin se sinchisea Mei de împunsătura privind activitățile virtuale și cât de eficientă era, de fapt, tehnologia pe care o dezvoltase. Mei își câștigase dreptul de a rămâne acasă, unde erau snackurile. Toshiko și-a dat ochii peste cap, doar ca o veveriță care trecea pe-acolo să îi arunce o privire de reproș vădit.

— Începi să ai emoții, i-a spus Mei. Haide, te descurci de minune până acum. Ce-ar fi să-mi spui ce vezi?

Ca majoritatea supușilor ei, Împărăteasa Asayo Soramoto profita de ultimele ecouri ale arșiței verii pentru a marca Sărbătoarea Frunzelor Ruginii — oficial, prima seară de toamnă din orașul Umbra Ploii, când frunzele de-abia începeau să-și schimbe culoarea — printr-un banchet fastuos sub cerul liber. Când Toshiko a înaintat tiptil pe creangă ca să pândească printre frunze, i-a apărut pentru prima dată clar dinainte masa cu festinul, la nici zece metri distanță, instalată sub bolta de copaci. De asemenea, a dat pentru prima dată cu ochii de Împărătească.

Mai că a surprins-o să descopere că Împărăteasa Asayo arăta aproape la fel ca în transmisiunile zilnice. Așezată spre centrul mesei lungi, încărcate, era îmbrăcată imaculat, ca de obicei, într-un costum cu pantaloni având o croială perfectă, dintr-un material portocaliu-roșiatic, culoarea în care se îmbracă pădurea toamna.

Toshiko tocmai începuse să mai înainteze un pic pe creangă, sperând să vadă persoana așezată de cealaltă parte a mesei, cu care

stătea de vorbă Împărăteasa, când i s-a poticnit piciorul într-un ciot ascuns în lemn și s-a trezit că alunecă pe scoarța brăzdată de șănțulețe.

A reușit să-și recapete echilibrul, dar mișcarea a făcut să se legene nenumăratele lampioane de hârtie atârnate de crengile copacului, care se scuturau ciorchine, ca un nor de muște imense. Toshiko și-a ținut răsuflarea, convinsă că s-a dat de gol dinaintea întregii adunări.

Însă toți mesenii păreau prea concentrați asupra celorlalți oaspeți și asupra festinului care le stătea dinainte ca să le mai treacă prin cap să se uite la crengi. Slujitorii care serveau la masă păreau, de asemenea, prea concentrați la a-și face treaba conform exigențelor Împărătesei, ca să-și închipuie c-ar fi fost mai mult decât o adiere suavă ce înfiorase vârfurile copacilor — slavă Cerului! Toshiko a răsuflat încet, ușurată, simțind că-i vine inima la loc.

În cască a auzit-o din nou, foarte clar, pe Mei spărgând un balon.

— Ei bine? a iscodit-o.

Toshiko s-a uitat iar printre frunzele de ginkgo, chibzuind cum să-i descrie scena lui Mei. Să tot fi fost vreo cincizeci de persoane așezate la masa lungă de dedesubt, unde-i serveau deopotrivă slujitori în uniforma imperială și sluji-boți comuni pe rotițe. Masa propriu-zisă era splendidă, încărcată cu o varietate de delicatese și cu nenumărate cești, farfurii și pahare strălucitoare, nejustificat de multe, dacă o întrebai pe Toshiko.

Mulți dintre oaspeții Împărătesei păreau să fie sfetnici sau oficiali de rang înalt: genul de oameni al căror rol era să-i pună în practică viziunea în administrarea vieții cotidiene din acest oraș-stat insular, Umbra Ploii, precum și să gestioneze relațiile orașului cu celelalte insule care alcătuiau Imperiul Arhipelagului Umbra Ploii. Cu toții erau indivizi între două vârste, cu figuri comune, cu un aspect elegant, profesionist, în rochii și costume croite impecabil, toate în nuanțe discret opulente de bleumarin, gri și negru. Printre acești oaspeți erau risipiți și alții, îmbrăcați în nuanțele mai vii de

roșu, portocaliu și auriu, care erau asociate de obicei cu Sărbătoarea Frunzelor Ruginii. Toshiko presupunea că aceștia erau membri ai familiei imperiale extinse.

Și apoi, cu o tresărire, a observat că era prezent și tânărul fiu al Împărătesei, așezat în stânga mamei sale. Ca și ea, prințul moștenitor, un băiat în vârstă de zece ani, arăta leit ca în transmisiunile televizate. Și nu era singurul copil care lua parte la banchet. Mai erau câteva fetițe așezate cu câteva scaune mai încolo, probabil verișoare de-ale lui, și-a zis Toshiko, și un pâlc de copii și mai mici, așezați la celălalt capăt al mesei.

Cumva, Toshiko nu se așteptase să fie vreun copil aici în seara asta, deși a realizat acum că presupunerea fusese o nerozie. Chiar dacă la Palat aveau loc tot felul de evenimente și dineuri politice importante aproape în fiecare seară, Sărbătoarea Frunzelor Ruginii era, în mod tradițional, una dintre sărbătorile de familie din Umbra Ploii. Având în vedere puterea imensă de care dispunea Împărăteasa Asayo Soramoto, ca monarh absolut al întregului arhipelag, uneori era ușor să uiți că era, totodată, o persoană în carne și oase, care avea și ea familie.

C-o fi fost sărbătoare de familie sau nu, Toshiko știa că, de bună seamă, se puneau la cale tot felul de uneltiri politice între adulții invitați la banchet — ceva care, în mod evident, contribuia la gradul crescând de neastâmpăr și plictiseală din rândul participanților foarte tineri. Și-a dat seama că, dacă era să fie zărită în seara asta, cel mai probabil avea să i se tragă de la unul dintre copii.

— Deci ai căzut din copac sau…?

Cuvintele lui Mei erau însoțite de un răpăit de nerăbdare și Toshiko deja vedea cum bate cu unghiile verzi-gălbui în blatul lucios al biroului.

— De parcă ți-ar păsa.

— Sigur că-mi pasă. Am un mare interes ca misiunea să meargă bine. Acum, fii pe față. Ai ochit ținta?

Luându-și ochii de la hainele elegante, bolurile de orez incrustate cu sidef, bețișoarele lăcuite și platourile încărcate cu sushi,

tempura, turtițe aurii din cartof dulce și ciuperci *matsutake* imense, fripte pe grătar, Toshiko s-a silit să-și reamintească adevăratul motiv pentru care se afla aici și a început să-i studieze mai atent pe oaspeții din jurul mesei. Inițial, a crezut că ținta nu era printre ei și că informațiile obținute de Jun erau eronate. Apoi, într-un final, a dat cu ochii de el: Ken Saito, membru al Ciorilor Norocoase, așezat lângă prințul moștenitor, doar la un scaun distanță de Împărătească, în stânga ei.

Ciorile Norocoase erau cea mai mare și redutabilă — și, oficial, singura — grupare de crimă organizată de pe insulă, care controla întreaga economie subterană din Umbra Ploii. Mei era sigură, de asemenea, că aveau la degetul mic tot felul de personaje din clasa dominantă a orașului-stat. Pe vremea când familia Kawakami încă locuia în Semiluna Ocrotitorului — mahalaua îngrădită în formă de arc, dispusă de-a lungul zonei de sud a coastei, și un loc la care majoritatea cetățenilor care trăiau în legalitate preferau să nu se gândească —, Ken Saito coordona operațiunile locale ale bandei. Poreclit „Căpitanul", fusese responsabil cu exploatarea locuitorilor din Semilună ca mână de muncă ieftină pentru restul urbei. Lui îi revenea de asemenea îndatorirea să colecteze „taxele" pe care Ciorile Norocoase le impuneau tuturor celor care locuiau în Semilună, precum și să administreze traficul intens de praf de kakogan la care lua parte banda.

Inițial, Toshiko a fost uimită că nu-l recunoscuse imediat pe Saito. Ce-i drept, trecuseră cinci ani deja de când mătușa Reiko făcuse ceva de neconceput — îl sfidase, refuzând să-l lase să-i ia copiii adoptivi în oraș, ca să lucreze în minele de granitariu, o muncă atât de primejdioasă, încât exista un risc serios să nu se mai întoarcă. Desigur, trecuseră cinci ani și din noaptea când, în urma acelui gest de sfidare, Reiko anunțase, privind din pragul căsuței, că vine Saito.

Toshiko și Mei se ghemuiseră împreună cu Jun, al treilea copil din familia Kawakami, fratele lor adoptiv, sub masa mare de lemn, care fusese piesa de mobilier centrală a casei – masa la care mâncaseră toți trei împreună și la care Reiko făcuse lecții cu ei. Ascunși

sub fața de masă lungă, se agățaseră unul de celălalt în penumbră când țipătul lui Reiko, întrerupt brusc, despicase aerul din jurul lor. În timp ce Mei începuse să plângă în hohote, Toshiko se desprinsese din brațele fraților ei ca să tragă cu ochiul din ascunzătoare. Mai întâi îl zărise pe Ken Saito și sesizase pe dată că făcea notă discordantă cu camera lor de zi, micuță, dar primitoare. Apoi observase că bărbatul tocmai ștergea un pumnal cu o batistă și se uita în jos — la cadavrul lui Reiko, care zăcea într-o poziție nefirească la picioarele lui.

Jun aflase din surse sigure că, între timp, Saito ajunsese până la gradul de general în bandă și era acum unul dintre oamenii de încredere ai lui Sensei — liderul Ciorilor Norocoase, care nu se arăta niciodată în public, dar despre care se șușotea frecvent prin locurile mai dubioase din oraș. Să ajungi mâna dreaptă a lui Sensei era un rang înalt, ce-i drept, iar ascensiunea lui Saito fusese neobișnuit de rapidă. După cum spunea Jun, nu puteai să nu te întrebi ce făcuse de ajunsese așa departe într-un timp așa scurt — și dacă se alesese cu coșmaruri în urma faptelor lui.

Pentru o clipă, Toshiko l-a privit doar pe Saito, observându-l până la cel mai mic detaliu pe ucigașul persoanei ce-i fusese, practic, singurul părinte pe care-l cunoscuse vreodată, studiindu-l cum nu reușise s-o facă în penumbra și groaza momentului când îl văzuse ultima oară.

Primul lucru care i-a trecut prin minte a fost că era mai tânăr decât se așteptase — un pic peste douăzeci și cinci de ani, poate. Cu o tresărire, și-a dat seama că probabil nu fusese cu mult mai mare decât erau Mei și Jun acum când o ucisese pe mătușa Reiko. Era o idee neplăcută, deoarece în amintirea ei păruse o figură atât de matură. Mai erau și alte diferențe mărunte între Saito cel așezat la masa de banchet în acest moment și imaginea care îi bântuise necontenit gândurile lui Toshiko în ultimii cinci ani. Pe vremea când deținuse rolul de Căpitan, Saito avusese mereu părul tuns scurt, o miriște de puf negru care-i acoperea pielea capului. Acum și-l lăsase mai lung, adoptând o tunsoare tipică pentru un om de afaceri. Se alesese și cu o cicatrice nouă — un apostrof săpat adânc în carne, chiar deasupra

obrazului stâng —, iar maxilarul părea mai colţuros şi umerii încă şi mai laţi decât şi-i amintea Toshiko. Ochii reci şi cenuşii însă erau neschimbaţi, întocmai cum apăreau în coşmarurile ei.

A continuat să-l studieze atent, urmărind mâinile care o uciseseră pe Reiko şi care acum descriau un adevărat dans pe suprafaţa mesei — un balet improvizat din beţişoare, brăţări, inele, ceşti, colţunaşi, sashimi şi tempura — pentru a poposi asupra unei carafe cu whisky.

În timp ce Saito îşi turna în pahar, Toshiko a observat cele câteva linii ale tatuajelor de pe braţe, tipice pentru membrii bandei, care se întrezăreau deasupra manşetelor, precum şi com-discul pe care-l purta la mâna stângă. Aceste dispozitive tip brăţară erau o tehnologie deţinută de Ciorile Norocoase, pe care o purtau toţi membrii de rang înalt ai bandei. Când se pregăteau pentru această misiune, Mei descoperise că membrii puteau comunica între ei cu ajutorul acestor dispozitive într-o reţea cu circuit închis, care avea acoperire pe aproape tot cuprinsul insulei.

Com-discul lui Saito ar fi părut un model comun, dacă n-ar fi fost incrustat cu pietre preţioase. În mod evident, îi plăceau lucrurile ostentative. Degetele îi erau încărcate de inele strălucitoare, masive, şi purta un lanţ de aur la gât, de care atârna o perlă mare, luminiscentă. Pe fondul negru al tricoului pe care-l purta pe sub sacou, perla lucea ca o lună în miniatură — un medalion scânteietor, nepământean parcă.

Toshiko nu i-a spus decât atât lui Mei:

— L-am găsit. E aici.

— Eşti absolut sigură că e el?

Mei încă încerca să pară plictisită, dar Toshiko o cunoştea îndeajuns de bine ca să surprindă agitaţia care i se strecurase în glas.

— Saito e. Sunt sigură.

Pentru o clipă, Mei n-a mai spus nimic, dar Toshiko intuia că i se învârt rotiţele.

— Cât de apropiat pare de Împărătească? a întrebat-o Mei în cele din urmă.